

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/315/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213213945
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7213213945.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zast. JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom, Bratislava, Záhradnícka 27 proti žalovaným 1) M. Z., C., G. XXX/XX Q. X) O. V., A. G. M. XXX, o zaplatenie 5 586,20 € s prísl., o odvolaní žalovanej v 1. rade proti rozsudku 13C/147/2014-119 zo 7.1.2015 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva a žalovaná nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom určil, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni 5 586,20 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,75 % ročne od 5.4.2013 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu ním poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy konania vo výške 335,- eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 954,45 eura, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, čo žalobkyňa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným mu 25.6.2013 žiadala, čo na odôvodnenie uviedla, a ako ho právne odôvodnila.

Konštatoval, že vo veci bol vydaný 31.7.2013 platobný rozkaz, č.k. 20Ro/218/2013-50, že žalovaná v 1. rade proti nemu podala odpor písomným podaním, ktorý mu doručila 21.8.2013, ako ho skutkovo a právne odôvodnila a čo uviedla v písomnom vyjadrení z 3.9.2014, že žalovaný v 2. rade sa k žalobnému návrhu vyjadril na pojednávaní 26.11.2014 ústne do zápisnice, že žalovaný nárok uplatnený žalobkyňou uznal čo do dôvodu, že nemá na to dostatok finančných prostriedkov, pretože je dlhodobo nezamestnaný a akonáhle získa nejaké zamestnanie, uviedol, že škodu zaplatí.

Uviedol, ako sa vyjadrila žalobkyňa k dôvodom, pre ktoré podala odpor žalovaná v 1. rade, vo svojom písomnom podaní z 2.12.2013, doručenom mu 5.12.2013.

Poukázal na vo veci vykonané dokazovanie a to vylúchom žalovaných v 1. a 2. rade a žalobkyňou, predloženými listinnými dôkazmi a pripojeným spisom sp. zn. 5T/122/2012, na základe čoho zistil tento skutkový stav: Z Relácie dopravnej polície PZ o priebehu dopravnej nehody z 10.8.2012, označenie veci: ORPZ-KE-ODI2-DN-229/2012 mal preukázané, že 10.6.2012 o 19:22 hod. došlo v C.T. G. M. F.. Č.. XX, k dopravnej nehode podľa § 64 ods.1 zák. č. 8/2009 Z.z., ktorá bola šetrená v skrátrenom vyšetrovaní, že k dopravnej nehode došlo tak, že vodič V., t.j. žalovaný v 2. rade, viedol osobné motorové vozidlo zn. Nissan, EČV: C.-XXXHJ, v Košiciach po ul. M., kde pri popisnom čísle XX s vozidlom po tom, čo požil alkoholické nápoje, v dôsledku nepozornosti narazil ľavou prednou časťou vozidla do tam zaparkovaného vozidla zn. VW Golf, EČV: C.-XXXED, majiteľky Š. a vozidla zn. Suzuki Swift, EČV: C.-XXXES, majiteľky Ž., že po náraze do vozidla zn. Suzuki Swift bolo vozidlo posunuté do zaparkovaného

vozidla zn. Citroën C3, EČV: C.-XXXGN, majiteľa Ž., kde mu poškodil predný nárazník. Podľa relácie dopravnej polície bola celková spôsobená škoda vo výške 4 700 eur, ako príčiny dopravnej nehody boli uvedené porušenie povinnosti vodiča - nevenovanie sa plne vedeniu vozidla a nesledovanie situácie v cestnej premávke (t.j. povinnosti uloženej v § 4 zák. č. 8/2009 Z.z.) a porušenie povinností vodiča - vedenie vozidla po požití alkoholu v takom čase, keď sa alkohol nachádza v organizme vodiča (t.j. porušenie ust. § 4 ods.2 písm. c/ zák. č. 8/2009 Z.z.), že podľa výpisu z evidencie motorových vozidiel, vlastníkom osobného motorového vozidla zn. Nissan Vanette Cargo, EČV: C.-XXX I., zapísaným v evidencii od 8.6.2011 do 20.3.2013, bola žalovaná v 1. rade. Uviedol, že z predloženej elektronickej komunikácie žalobkyne s poisťovňami poskytujúcimi povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla mal preukázať, že na predmetné motorové vozidlo Nissan, EČV: C.-XXX I., nebolo v čase dopravnej nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie, že konkrétne Kooperatíva poisťovňa oznámila žalobkyni, že na predmetné motorové vozidlo evidovala v prevádzkovom systéme poisťnú zmluvu, ktorá bola platná v období od 2.6.2011 do 2.4.2012. K dátumu 2.4.2012 bola poisťná zmluva stornová z dôvodu neplatenia poisťného. Ďalej uviedol, akú škodu si uplatnila poškodená B. Š. 13.6.2012 na tlačive žalobkyne, že predloženou faktúrou č. 227595 z 26.6.2012, splatnou 10.7.2012 bolo preukázané, že zhotoviteľ opravy Moris Slovakia, s.r.o. za opravu motorového vozidla EČV: C.-XXX N. vyúčtoval na úhradu poškodenej B. Š. sumu 3 903,08 eura, že Kooperatíva poisťovňa, že podľa výpočtu výšky poisťného plnenia poisťovňou boli náklady na opravu podľa doložených dokladov vo výške 3 903,08 eura, od ktorých nákladov bola odpočítaná za zhodnotenie vozidla amortizácia 264,98 eura, t.j. skutočná výška škody, ktorú poisťovňa nahradila, bola 3 638,10 eur, že listom z 2.1.2013 Kooperatíva poisťovňa oznámila žalobkyni, že na základe jej poverenia spracovala pre ňu poisťnú udalosť vo veci dopravnej nehody z 10.6.2012 poškodenej B. Š., C.-XXXED a škodkyne M. Z., C.-XXXHJ a nakoľko za škodu zodpovedá osoba s nepoisteným vozidlom, požiadala o refundáciu vzniknutých nákladov a poplatku za spracovanie na základe pracovnej smernice č. 1/2001 Slovenskej kancelárie poisťovateľov, že listom z 13.8.2012 ČSOB Poisťovňa oznámila poškodenej M. P. Ž., že výšku poisťného plnenia podľa priloženého likvidačného protokolu v celkovej sume 1 782,13 eura poukázala podľa ňou uvedenej dispozície, ktoré plnenie malo byť poskytnuté na účet spoločnosti ACS A. s.r.o., že krycím listom ČSOB Poisťovne, a.s., z 13.8.2012 uviedla, že výška škody bola vypočítaná podľa dokladov na sumu 1 948,10 eura, z čoho plnenie poisťovne v prospech servisu bolo vo výške 1 782,13 eura a na základe tohto listu mala poistená M. P. Ž. uhradiť spoluúčasť 165,97 eura, že listom z 11.10.2012 Kooperatíva poisťovňa oznámila poškodenej M. P. Ž. vo veci poisťnej udalosti zo 10.6.2012, pri ktorej bolo poškodené vozidlo Suzuki, EČV: C.-XXX N., že 10.10.2012 ukončila šetrenie poisťnej udalosti a na základe toho predložila jej výpočet výšky poisťného plnenia, konkrétne spoluúčasti, ktorú neuhradil havarijný poisťovateľ ČSOB Poisťovňa, že listom z 2.1.2013 Kooperatíva poisťovňa predložila žalobkyni vyúčtovanie vo veci dopravnej nehody z 10.6.2012 poškodenej P. Ž., C.-XXX W. a škodkyne M. Z., C.-XXXHJ a vyzvala žalobkyňu na vyrovnanie škody poskytnutej poškodenej vo výške 1 782,13 eura a poplatku za spracovanie 178,21 eura. Ďalším listom z 2.1.2013 predložila Kooperatíva poisťovňa žalobkyni vyúčtovanie vo veci poisťnej udalosti z 10.6.2012 poškodenej P. Ž., C.-XXXES Q. Š. M. Z., C.-XXX I. vyúčtovanie, že výpisom z účtu z 28.2.2013, vedený vo VÚB, a.s., preukázala žalobkyňa, že 18.2.2013 zaplatila na účet Kooperatíva poisťovňa sumu 1 960,34 eura, sumu 4 001,91 eura a sumu 182,57 eura. Poukázal na to, že listom zo 4.3.2013 žalobkyňa vyzvala žalovanú v 1. rade na náhradu poisťného plnenia, ktoré podľa fotokópie poštovej doručky určenej do vlastných rúk žalovanej v 1. rade, bola jej písomnosť doručená 8.3.2013 a listom zo 4.3.2013 žalobkyňa oznámila žalovanému v 2. rade a vyzvala ho, aby jej zaplatil sumu 5 586,20 eura v termíne do 4.4.2013, že podľa fotokópie poštovej doručky určenej do vlastných rúk, bola mu písomnosť doručená 13.3.2013. Uviedol, čo zistil z pripojeného spisu súdu sp. zn. 5T/122/2012, ktorého súčasťou je aj znalecký posudok č. 19/2012 vyhotovený znalcom z odboru cestná doprava T. T. I. vo veci stanovenia výšky škody na cestnom vozidle zn. VW Golf, EČV: C.-XXXED Q. A. A., N.: C.-XXXES a to na základe zadania Okresného riaditeľstva PZ, ODI, odd. dopravných nehôd Košice. Podľa časti III. Záver, predmetného znaleckého posudku, bola na vozidle VW Golf, EČV: C.-XXX N., pri nehode 10.6.2012 spôsobená škoda vo výške 3 903,- eur s 20 % DPH a na vozidle Suzuki Swift, EČV: C.-XXXES, bola pri nehode 10.6.2012 spôsobená škoda vo výške 1 907,- eur s 20 % DPH. Poukázal na to, že žalovaná v 1. rade predložila čestné prehlásenie žalovaného v 2. rade z 20.8.2013 a uviedol, že ani také čestné prehlásenie žalovaného v 2. rade (uznanie zodpovednosti za zavinenie) nemôže zbaviť žalovanú v 1. rade jej objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorého bola držiteľkou a prevádzateľkou. Uviedol, čo vypovedali žalovaní v 1. a 2. rade a citujúc znenie § 24 ods.2 písm. b/, § 21 ods.7 veta prvá zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 427 ods.1,2, § „130“ ods.1, § 420 ods.1 O. z. a uzavrel, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, a to Reláciou dopravnej polície PZ o priebehu dopravnej nehody, že 10.6.2012 došlo v C. G. F. M. Č.. XX k dopravnej nehode, účastníkom ktorej bol žalovaný v 2. rade jazdiaci na motorovom vozidle zn. Nissan Vanette, EČV: C.-XXX I., ktorého držiteľkou bola žalovaná v 1. rade, že tieto skutočnosti medzi účastníkmi ani neboli sporné, že týmto mal za danú osobitnú zodpovednosť žalovanej v 1. rade ako prevádzateľky motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, za vzniknutú škodu, ktorá zodpovednosť je objektívnou zodpovednosťou, aj keď sa žalovaná v 1. rade v konaní bránila tvrdením, že za dopravnú nehodu je zodpovedný žalovaný v 2. rade a že tento použil predmetné motorové vozidlo bez jej vedomia a tvrdila, že preto žalovaný v 2. rade zodpovedá namiesto nej ako prevádzateľky motorového vozidla v zmysle § 430 ods.1 O. z., toto svoje tvrdenie nepreukázala, ale naopak, z jej vyjadrenia vo vedenom trestnom stíhaní, kde vypovedala ako svedkyňa, ako aj z výpovede žalovaného v 2. rade, vyplynulo, že žalovaný v 2. rade bežne toto motorové vozidlo so súhlasom žalovanej v 1. rade užíval. Preto na túto námietku žalovanej v 1. rade, ktorou sa chcela vyviníť z objektívnej zodpovednosti neprihliadol, keďže ju nemal za preukázanú, ale z vykonaného dokazovania vyplynul opak, že žalovaný v 2. rade s vedomím žalovanej v 1. rade užíval motorové vozidlo, ktorým spôsobil škodu. Právne uzavrel, že zodpovednosť žalovaného v 2. rade mal za danú ako všeobecnú zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti podľa § 420 O. z., lebo žalovaný v 2. rade spôsobil škodu porušením pravidiel cestnej premávky a to nerešpektovaním ustanovení zák. č. 8/1999 Z.z. o cestnej premávke, keď jazdil pod vplyvom alkoholu, nesledoval situáciu v cestnej premávke a nevenoval sa plne vedeniu vozidla, že mal u neho preukázané naplnenie predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu, a to jeho protiprávny úkon (porušenie povinnosti vodiča v zmysle ust. zák. 8/1999 Z.z.), vznik škody (poškodenie motorových vozidiel VW Golf, EČV: C.-XXXED a Suzuki Swift, EČV: C.) a aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade (škoda na motorových vozidlách VW Golf a Suzuki Swift bola spôsobená v dôsledku protiprávneho konania žalovaného v 2. rade - porušenie povinností vodiča) a napokon bolo naplnené aj zavinenie, ktoré zavinenie sa predpokladá. Na motorové vozidlo zn. Nissan Vanette, EČV: C.-XXXHJ, ktorého držiteľkou bola žalovaná v 1. rade, nebolo ku dňu dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, čo vyplynulo jednak z elektronickej komunikácie žalobkyne s Kooperatívu poisťovňa a súčasne túto skutočnosť ani nenamietali ani žalovaná v 1. rade, ani žalovaný v 2. rade. Listami Kooperatíva poisťovne ako poisťovne vybavujúcej na základe poverenia žalobkyne poistnú udalosť zo 10.6.2012, ktorými listami predložila Kooperatíva poisťovňa žalobkyňi vyúčtovania vo veci predmetnej poistnej udalosti a súčasne s výpisom z účtu žalobkyne z 28.2.2013 mal preukázané, že žalobkyňa z poistného garančného fondu 28.2.2013 uhradila sumy 1 960,34 eura, 4 001,91 eura a 182,57 Kooperatíva poisťovni, a to titulom vyrovnania škody, ktoré pri vybavovaní záležitosti Kooperatíva v mene žalobkyne vyplatila poškodeným z poistnej udalosti. Žalobkyňa si preto dôvodne, podľa § 24 ods.2 zák. č. 381/2001 Z.z. uplatnila voči žalovanej v 1. rade ako osobe bez poistenia zodpovednosti, právo na náhradu toho, čo za ňu plnila, že súčasne si žalobkyňa dôvodne uplatnila aj nárok na náhradu poskytnutého plnenia voči žalovanému v 2. rade, ktorý porušením právnej povinnosti vodiča spôsobil škodu, ktorú poškodeným žalobkyňa nahradila z poistného garančného fondu. Na základe uvedeného mal v konaní za preukázané právo žalobkyne na plnenie proti žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti žalovanej v 1. rade podľa § 24 ods.7 veta prvá zák. č. 381/2001 Z.z., t.j. právo na náhradu toho, čo žalobkyňa za ňu plnila, t.j. sumy 5 586,20 eura (postih) a proti žalovanému v 2. rade podľa § 420 ods.1 O. z., t.j. na náhradu škody v uvedenej výške, ktorú škodu zaviniť porušením právnej povinnosti, ktorú za neho ako osobu, na ktorú sa vzťahuje povinné zmluvné poistenie, prešlo na žalobkyňu právo na náhradu vyplatenej škody v žalovanej výške, ktorú škodu zaviniť porušením právnej povinnosti. Pokiaľ sa jedná o postavenie žalovaných v 1. a 2. rade voči žalobkyňi, jedná sa o dva záväzky zaplatiť žalobkyňi rovnaký dlh, pričom žalobkyňa nemôže dostať rovnaké plnenie dvakrát - od žalovanej v 1. rade aj od žalovaného v 2. rade. Vzájomný vzťah žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade je taký, že v tom rozsahu, v akom splní žalobkyňi jeden z nich, zaniká dlh - záväzok a tým aj povinnosť druhého žalovaného. Žalovaní v 1. a 2. rade majú v konaní postavenie samostatných spoločníkov, nevzniká medzi nimi pasívna solidarita, súd preto každého z nich zaviazal na splnenie celého dlhu žalobkyňi, avšak vo výroku rozhodnutia vymedzil ich vzájomný vzťah tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého. V tejto súvislosti nemohol ani prihliadnuť na odvolávanie sa žalovanej v 1. rade na čestné uznanie a záväzok žalovaného v 2. rade uhradiť žalobkyňi celý dlh, pretože žalobkyňa má právny nárok tak voči žalovanej v 1. rade, aj voči žalovanému v 2. rade. Na uvedenom základe, keďže mal vykonaným dokazovaním za preukázané splnenie podmienok pre priznanie nároku žalobkyne na náhradu toho, čo plnila za žalovanú v 1. rade podľa § 24 zák. č. 381/2001 Z.z. a nároku na náhradu

škody, ktorú nahradila za žalovaného v 2. rade, ktorý za škodu zodpovedá podľa § 420 ods.1 O. z., žalobnému návrhu v tejto časti v celom rozsahu vyhovel. Záverom dodal, že námietku žalovaného v 2. rade, ktorý namietal proti výške škody, ktorá bola nahradená poškodenej vlastníčke motorového vozidla VW Golf, EČV: C. - XXX N., nemal za dôvodnú, keďže výška škody na tomto motorovom vozidle bola zistená v trestnom konaní vykonaním znaleckého dokazovania a bola určená vo výške 3 903,- eur s 20 % DPH a z tejto sumy, po odrátaní zhodnotenia - amortizácie vo výške 264,98 eura vychádzala pri uplatnení svojho nároku aj žalobkyňa. Súčasne žalobkyňa na preukázanie výšky škody, ktorú nahradila poškodenej majiteľke vozidla predložila aj faktúru za jeho opravu, preto nemal za potrebné vykonať v tejto otázke akékoľvek ďalšie dokazovanie.

Citoval znenie § 517 ods.1 veta prvá O. z., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a uviedol, že v danom prípade žalobkyňa vyzvala žalovaných v 1. a 2. rade písomnými výzvami na náhradu poistného plnenia, v ktorých písomných výzvach poskytla im lehotu na plnenie do 4.4.2013, že márnym uplynutím lehoty na plnenie, t.j. 5.4.2013 dostali sa žalovaní v 1. a 2. rade do omeškania s plnením finančného dlhu, že v uvedený prvý deň omeškania bola výška zákonných úrokov z omeškania určená sadzbou ECB vo výške 0,75 %, t.j. zákonná výška úrokov z omeškania bola 5,75 %. Preto vyhovel žalobnému návrhu žalobkyne aj v časti, v ktorej si uplatnila nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,75 % z dlžnej sumy 5.586,20 eura od 5.4.2013 a to až do zaplatenia.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (ktorého znenie tiež citoval) a priznal žalobkyňi, ktorá mala plný úspech vo veci, náhradu trov konania potrebných na účelne uplatnenie práva proti žalovaným, ktorí vo veci úspech nemali. Účelne vynaložené trovy konania žalobkyne spočívajú v trovách za zaplatený súdny poplatok vo výške 335,- eur a v trovách právneho zastúpenia vypočítaných podľa § 10 ods.1 a § 16 ods. vyhl. č. 655/2004 Z.z. a to za štyri úkony právnej služby, ktoré špecifikoval, t.j. spolu trovy právneho zastúpenia 795,38 eura (odmena 763,56 eura + RP 31,82 eura), pričom keďže je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa podľa § 18 ods.3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. odmena a náhrady o 20 % DPH vo výške 159,07 eura, t.j. spolu trovy právneho zastúpenia za úkony ad 1/ - 4/ = 954,45 eura. V zmysle § 149 ods.1 O.s.p., keďže bola žalobkyňa zastúpená advokátom, sú žalovaní povinní zaplatiť tieto trovy spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu JUDr. Jána Mišuru.

Žalovaná v 2. rade podala včas I. odvolanie voči výroku I. a II. rozsudku a to podľa § 205 ods.2 písm. b), c), d), f).

II. Uviedla, čím žalobkyňa svoj návrh na začatie konania voči žalovaným odôvodnila, čo ona v konaní pred súdom uviedla, čo bolo na základe vykonaného súdneho dokazovania preukázané a, že ona z objektívnych dôvodov (bola v práci) nemohla zabrániť tomu, aby si žalovaný v 2. rade zobral kľúče od motorového vozidla a aby sadol za volant motorového vozidla bez jej súhlasu. Opakovane poukázala na to, že žalovaný v 2. rade použil motorové vozidlo bez jej vedomia a v prípade ak by bola doma a videla ako si žalovaný berie kľúče od motorového vozidla a sadá pod vplyvom návykových látok do vozidla, zaiste by bola kontaktovala políciu.

Konštatovala, že v lehote na podanie odvolania 12.03.2015 žalovaný v 2. rade priniesol jej ním podpísané Čestné prehlásenie u notára, v ktorom potvrdil, že 10.6.2012 šoféroval motorové vozidlo bez jej vedomia a bez jej súhlasu, že v konaní bolo potrebné preukazovať, nie to, či všeobecne žalovaný v 2. rade používal motorové vozidlo žalovanej v 1. rade, ale to, či v daný konkrétny čas 10.6.2012 bolo motorové vozidlo žalovanej v 1. rade použité žalovaným v 2. rade bez jej súhlasu a poukázala na predložený dôkaz: - Čestné prehlásenie z 12.03.2015

Poukázala na § 430 ods.1 O. z. (jeho znenie citovala), na judikatúru R 3/1984 a uviedla, stačí teda, ak neoprávnený užívateľ - škodca použil vozidlo bez vedomia prevádzateľa, nie však proti jeho vôli. V praxi to prichádza do úvahy najmä pri zmocnení sa vozidla rodinným príslušníkom bez vedomia vodiča, ktorý je prevádzateľom motorového vozidla, že z § 430 ods.1 veta prvá O. z. vyplýva, že ak vodič použije motorové vozidlo bez vedomia prevádzateľa alebo proti jeho vôli, zodpovedá sám namiesto prevádzateľa, že ak však prevádzateľ vodičovi umožnil svojou nebanalnosťou takéto použitie dopravného prostriedku, zodpovedajú obidvaja spoločne. Ak viedol dopravný prostriedok niekto iný ako je prevádzateľ, súdy z úradnej povinnosti vykonávajú dokazovanie skutočnosti, či došlo k použitiu dopravného prostriedku, ktorého prevádzkou vznikla škoda, za okolností uvedených v ustanovení § 430 ods.1, veta prvá O. z., teda bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Žalobca v konaní zotrval na tej skutočnosti, že ona ako prevádzateľka vozidla zodpovedá podľa § 427 ods.1 O. z. - objektívna zodpovednosť za škodu bez ohľadu na zavinenie.

Poukázala aj na tú skutočnosť, že v trestnej veci proti obžalovanému O. V., t.j. žalovanému v 2. rade, pre trestný čin podľa § 289 ods.3 písm. c) Tr. zák., súd rozhodol trestným rozkazom č.k. 5T/122/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 22.11.2012 a konštatoval, že súd rozhodoval už aj o nároku na náhradu škody

poškodených a to tak, že žalovanému v 2. rade bola uložená povinnosť nahradiť spôsobenú majetkovú škodu poškodenej K. B. Š. vo výške 3 903,00 eur a poškodenej M. P. Ž.T. vo výške 1 907,00 eur t.j. spoju 5 810,00 eur. V konaní sa žalobca domáha vydania rozhodnutia týkajúceho sa nárokov na nahradenie škody za poškodených, pričom poškodným už tieto nároky boli priznané skorším rozhodnutím, ktorý je exekučným titulom, že z uvedeného dôvodu vznáša žalovaná v 1. rade aj námietku res iudicata a teda už raz právoplatnej rozhodnutej veci a právoplatne priznanej škody poškodným a citovala z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 27.9.2012, sp. zn. 2 Cdo 71/2012. Tvrdí, že v danom prípade súd pochybil keď, neprihliadal na jej námietky, ktoré boli a sú objektívne spôsobilé vyvinieť ju z objektívnej zodpovednosti. Vzťahy medzi ňou a žalovaným v 2. rade ako bývalými druhmi sú do značnej miery narušené a žalovaný v 2. rade sa iba mstí jej v tomto konaní za ich osobné problémy, ktoré medzi sebou majú. Pokiaľ žalovaný v 2. rade chcel a uznal škodu, od roku 2012 mal dostatok času túto škodu, ktorú spôsobil nahradiť. K úhrade škody však nedošlo. Ona je osamelou matkou a sama sa stará o syna, ktorého má so žalovaným v 2. rade. Pracuje ako predavačka v potravinách s priemerným príjmom 420,00 eur. Žalovaný v 2. rade finančne na výživu maloletého syna vôbec neprispieva. Nie je spravodlivé od nej žiadať náhradu škody, ak jej táto povinnosť náhrady nevyplýva zo zákonných predpisov.

III. Na základe vyššie uvedeného navrhla, aby Krajský súd v Košiciach rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu voči nej zamietne a prizná jej právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia vo výške 398,56 eur (á 190,89 + 8,39 x 2) resp. alternatívne, aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej v 1. rade vyjadrila nasledovne: I. Zastáva názor, že právne relevantné skutočnosti, ktoré boli predmetom konania na súde, sa s nimi v dostatočnej miere vysporiadal, náležite zistil skutkový stav veci a správne vec právne posúdil. S poukazom na § 205a O. s. p. (Východiskom uvedenej zákonnej dikcie je zásada, že súd má pri jedinom pojednávaní vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy potrebné k preukázaniu sporných, právne významných skutkových tvrdení. Z toho dôvodu zákon ukladá účastníkom povinnosť tvrdiť pred súdom všetky pre vec právne významné skutočnosti, ktoré tu boli v čase konania pred prvostupňovým súdom, a označiť dostupné dôkazy spôsobilé k ich preukázaniu.), súd sa riadne so všetkými tvrdeniami účastníkov konania a nimi predloženými dôkazmi v rámci hodnotenia dôkazov a pri prijímaní meritórneho rozhodnutia vysporiadal. II. K odvolaniu žalovanej, ďalej uviedla, že na základe ňou predložených dôkazných prostriedkov má čo do dôvodu a výšky právny nárok ako voči žalovanej v 1. rade, tak aj voči žalovanému v 2. rade, keďže k vozidlu Nissan Vanette, EČV: C.- XXX I.] (ďalej len „vozidlo“) nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako to vyplýva z § 3 ods.1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čím vznikla jej v zmysle § 24 ods.2 - vyššie uvedeného zákona povinnosť uhradiť poškodnému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Takisto poukázala na to, že podľa § 3 ods.1 zák. č. 381/2001 Z. z. povinnosť uzavrieť poistnú zmluvu má pri tuzemskom motorovom vozidle ten, kto je ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v dokladoch vozidla alebo ten, kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoba, na ktorú sa držba previedla, v ostatných prípadoch kto je vlastníkom motorového vozidla alebo jeho prevádzkovateľom. Povinnosť uzatvoriť povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla mala k predmetnému motorovému vozidlu v čase dopravnej nehody žalovaná v I. rade. Tým, že ona splnila svoju povinnosť, vznikol jej voči žalovanej v I. rade oprávnený nárok na základe § 24 ods.7 zák. č. 381/2001 Z. z., a to právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 ods.2 uvedeného zákona, na náhradu toho, čo za neho plnil. Žalovaná v 1. rade ako prevádzkovateľ, resp. držiteľ vozidla bola tou osobou, ktorá mala v čase dopravnej nehody faktickú a právnu moc nad vozidlom. Žalovaná v 1. rade ako prevádzkovateľ, resp. držiteľ zodpovedá za škodu v súlade s § 427 O. z. - objektívna zodpovednosť za škodu bez ohľadu na zavinenie. Za prevádzkateľa možno považovať osobu (fyzickú alebo právnickú), ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom a organizovane ho užívať. Ide o organizované a dlhodobejšie užívanie dopravného prostriedku na účel, na ktorý je dopravný prostriedok určený, pričom užívajúca osoba je oprávnená dopravný prostriedok na tento účel používať. Na zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré je upravené zák. č. 381/2001 Z. z. v platnom znení. Na vyriešenie otázky subjektu prevádzkovateľa vozidla ona poukázala na § 2 písm. j) zák. č. 381/2001 Z. z. v platnom znení (uvedený zákon predstavuje lex specialis k Občianskemu zákonníku), nakoľko Občiansky zákonník ako lex generalis legálnu definíciu pojmu prevádzkovateľ nepozná, ale upravuje v § 427 zodpovednosť za škody spôsobené prevádzkou dopravného prostriedku:

„prevádzkovateľom motorového vozidla je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom“. Podľa jej názoru, žalovaná v 1. rade mala v čase dopravnej nehody právnu moc nad vozidlom (zapísaná v dokladoch od vozidla), avšak takisto aj faktickú moc nad vozidlom, nakoľko disponovala kľúčmi od vozidla.

III. Zákonom požadovaná podmienka v prípade žalovanej v 1. rade, týkajúca sa právnej alebo faktickej moci nad vozidlom, teda podľa jej názoru, splnená bola. Žalovaná v 1. rade navyše po dopravnej nehode uzatvoril na vozidlo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla, z čoho je zrejmé, že sa ako vlastník vozidla správala. Zastáva názor, že kúpna zmluva z 20.10.2009 predložená v konaní pred súdom zo strany žalovanej v 1. rade, bola účelová. Zastáva názor, že žalovaná v 1. rade bola v čase dopravnej nehody prevádzkovateľom vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená dopravná nehoda, a to s poukazom na judikát R 70/1969, podľa ktorého prevádzkovateľom vozidla nie je osoba, ktorá použije vozidlo na jazdu na základe zmluvy o výpožičke. A takisto podľa jej názoru, nie je namieste zo strany žalovanej v 1. rade poukazovanie na § 430 ods.1 O. z.. V tejto súvislosti si dovoľuje poukázať príkladmo na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.10.2003, sp. zn. 25Cdo 214/2002, z ktorého citoval. Žalovaná v 1. rade si mala kľúče od vozidla prípadne schovať, ak žila v spoločnej domácnosti s osobou, ktorej nedôverovala.

IV. Žalovaná v 1. rade ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že v trestnej veci proti žalovanému v 2. rade, súd rozhodol trestným rozkazom. Súd v trestnej veci rozhodoval aj o nároku na náhradu škody poškodených a vzniesla námietku res iudicata.

V tejto súvislosti uviedla, že v prípade, ak poisťná zmluva uzavretá nebola alebo z určitých dôvodov zanikla (napr. pre nezaplatenie poisťného), bol zákonom vytvorený tzv. poisťný garančný fond, ktorého správa jej bola zverená a poškodenému bolo poskytnuté právo uplatniť nárok na plnenie podľa § 24 ods.2 písm. a) až g) zák. č. 381/2001 Z. z. proti Slovenskej kancelárii poisťovateľov za rovnakých podmienok, za ktorých by mohol uplatniť nárok na plnenie voči určitej poisťovni (§ 24 ods.3 zák. č. 381/2001 Z. z.). Poškodení si svoje nároky na náhradu škody uplatnili voči poisťovni (a to ešte pred vydaním Trestného rozkazu, ako vyplýva z Uplatnenia nároku na náhradu škody poškodeným 1 a Zápisom o poškodení vozidla poškodeného 2), avšak nakoľko k vozidlu žalovanej v 1. rade nebolo platne uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti, bola Vyúčtovaniami vyzvaná poisťovňou (ktorá likvidovala nároky poškodených) na refundáciu škody, ktorá bola poisťovňou vyplatená poškodeným. Z toho dôvodu vznikla jej v zmysle § 24 ods.2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z. v platnom znení povinnosť uhradiť poškodeným z poisťného garančného fondu poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (v tomto prípade na účet poisťovne KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, nakoľko tá už hradila priamo poškodeným). Ona má preto právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa ods.2 písm. a), b) na náhradu toho, čo za neho plnila, v spojení s § 24c zák. č. 381/2001 Z. z. v platnom znení. Podľa jej názoru, ak by pripustila názor žalovanej v 1. rade, tak by potom bolo namieste aplikovať § 454 O. z.. Ak totiž plnila poisťovňa za žalovanú v 1. rade bez platnej zmluvy, ktorá zanikla, je zrejmé, že žalovaná v 1. rade sa na jej úkor obohatila. Keďže neexistovala poisťná zmluva, takto vznikla súčasne aj jej povinnosť postupovať podľa § 24 ods.2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z., a to nahradiť škodu poškodenému alebo tomu, kto už povinnosť nahradiť škodu splnil. Poisťovňa teda mala právo žiadať vydanie zaplatenej sumy od škodcu (žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade) a/alebo od nej, ktorá musela plniť, nakoľko boli na to splnené podmienky v podobe neexistencie platného povinného zmluvného poistenia. Ak ona teda splnila svoju povinnosť podľa vyššie cit. § 24 ods.2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z., vzniklo jej právo podľa § 24 ods.7 zák. č. 381/2001 Z. z., a to ako proti žalovanému v 2. rade, tak aj proti žalovanej v 1. rade, ktoré aj je predmetom tohto konania. Je pravdou, že ona refundovala z garančného fondu poisťovni zaplatené poisťné plnenie až 18.2.2013, ale poškodení už v tom čase neboli nositeľom práv na náhradu škody, pretože tieto vznikli jej v súlade s § 24 ods.7 zák. č. 381/2001 Z. z. v platnom znení. Nakoľko k dátumu nehody nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako to vyplýva z § 3 ods.1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, jej tak v zmysle § 24 ods.2 - vyššie uvedeného zákona povinnosť uhradiť poškodeným z poisťného garančného fondu poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, čo prostredníctvom poverenej poisťovne (§ 24 ods.9 cit. zákona) aj urobila. Ak by si žalovaná v 1. rade splnila svoju zákonnú povinnosť a si povinne zmluvne poistila svoje motorové vozidlo a žalovaný v 2. rade by spôsobil dopravnú nehodu s poisteným vozidlom, ona by tak nemusela hradiť z garančného fondu poškodeným, resp. refundovať poisťovni poškodených náhradu škody, ktorú poškodeným vyplatila poverená poisťovňa. A takisto spochybňuje názor žalovanej v 1. rade, že by sa malo v tomto prípade jednať o res iudicata, nakoľko sa nejedná o totožných účastníkov konania, resp. tu nevystupujú právni

nástupcovia pôvodných účastníkov konania (ona nevystupovala v trestnom konaní, a ani žalovaná v 1. rade).

V. Vzhľadom na vyššie uvedené návrha, aby odvolací súd rozhodol nasledovne: Rozsudok potvrdzuje a žalovaní sú povinní nahradiť jej spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní podľa vyčíslenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne a nič na tom nemení ani podané odvolanie.

K odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza: Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p. (v konaní došlo k iným vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), § 205 ods.2 písm. c) O. s. p. (súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. (súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Ani jeden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Inými vadami podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p., ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O. s. p. a tieto vady konania postihujú chybný postup súdu prvého stupňa pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O. s. p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods.1 prvá veta O. s. p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p.), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods.1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. O. s. p. (napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozopre s § 129 ods.1 O. s. p. a p.).

Žiadna skutočnosť uvedená v odvolaní neumožňuje záver, že by konanie bolo postihnuté niektorou z uvedených väd, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonala účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonala dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Podľa § 120 ods.1 tretia veta O. s. p. súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súdna prax vykladá toto ust. tak, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy, pričom také vykonanie dôkazov je podmienené ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci a ide o dôkazy, ktoré vyplynú z priebehu konania. Súd má iba možnosť vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrnuté dôkazy, ale nie povinnosť a preto iba od neho závisí, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, avšak ak by bol v konaní takýto dôkaz potrebný a nevyhnutný a súd by o ňom vedel, bez ohľadu na návrhy účastníkov konania by musel výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, lebo je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebné dôsledne aplikovať aj na jeho postup podľa § 120 ods.1 tretia veta O. s. p. a v každom štádiu konania zväžiť, ktoré dôkazy - vzhľadom na uplatňovaný petit - treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ust. nie je ani v rozpore s uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) závisí od jeho hodnotenia s poukazom na § 132 O. s. p.

Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti, ako aj k námietkam uplatneným v odvolaní poukazuje na § 3 ods.1 zák. č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu má pri tuzemskom motorovom vozidle ten, kto je ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v dokladoch vozidla alebo ten, kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoba, na ktorú sa držba motorového vozidla previedla, v ostatných prípadoch ten, kto je vlastníkom motorového vozidla alebo jeho prevádzkovateľom. Ak na motorové vozidlo je uzatvorená nájomná zmluva s právom kúpy prenajatej veci, povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu má nájomca.

S ohľadom na citované ust. je potrebné uviesť že, v súdnej veci absolútne nie je podstatné, či žalovaná v 1. rade z objektívnych dôvodov (bola v práci) mohla alebo nemohla zabrániť tomu, aby si žalovaný v 2. rade zobral kľúče od motorového vozidla a, že sadol za volant motorového vozidla bez jej súhlasu. Zodpovednosť žalovanej za uplatnenú škodu sa odvíja od jej porušenia povinnosti vyplývajúcej z § 3 ods.1 zák. č. 381/2001 Z. z.. Teda žalovaná v 1. rade mala povinnosť uzatvoriť povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že v čase dopravnej nehody jej motorové vozidlo (Nissan Vanette, EČV: C. XXX I.) nebolo zmluvne poistené, pričom táto povinnosť existuje a trvá po dobu jeho vlastníctva resp. prevádzky motorového vozidla, teda pokiaľ nie je vyradené z evidencie. Táto povinnosť vzniká na základe cit. zákona, ktorý je lex specialis vo vzťahu k zodpovednosti, ktorá je upravená v Občianskom zákonníku, ktorý je lex generalis, pričom lex specialis má prednosť pred lex generalis. V kontexte s uvedeným, súd správne postupoval, keď nevykonával dôkazy nad rámec požadovaný v špeciálnom predpise.

Z uvedeného dôvodu aj žalovanou v 1. rade preložené čestné prehlásenie (č. I. 136) v odvolacom konaní je v prejednávanej veci irelevantné. Na predložený dôkaz nebolo možné v odvolacom konaní prihliadať aj vzhľadom na zákonnú koncentračnú zásadu uplatnenú v § 120 ods.4 O. s. p., keďže účastníci boli v zmysle cit. ust. poučení súdom a po tomto poučení uviedli do zápisnice z pojednávania zo 7.1.2015 (č. I. 214), že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania a neuviedli žiadne dôvody, prečo tento dôkaz nemohli použiť skôr.

K vznesenej námietke žalovanej v 1. rade, že v prejednávanej veci už bolo skôr rozhodnuté v konaní 5T/122/2012, že ide o res iudicata je potrebné uviesť, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, z 13.10.2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009). V prejednávanej veci nejde o tých istých účastníkov (v trestnom konaní žalobkyňa nebola poškodená, ani nie je právnym nástupcom poškodených, žalovaná v 1. rade tiež nebola účastníkom trestného konania a výrok v tomto konaní sa jej vôbec netýka) a vec právne je na inom základe (nárok vyplýva zo zák. č. 381/2001 Z. z., § 24 ods.2 pre žalovanú v 1. rade a zák. č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka § 420 ods.1 pre žalovaného v 2. rade). Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa by si uplatnený nárok nemohla uplatniť v exekučnom konaní (nebol jej v trestnom konaní priznaný a neexistuje pre ňu exekučný titul) a nemôžu si ho uplatniť už ani poškodené (B. Š. Q. P. Ž.) lebo plnením žalobkyne boli uspokojené a zanikol im. Vznesená námietka je nedôvodná.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa mala aj v odvolacom konaní plný úspech, preto by mala právo na náhradu jeho trov a to za vyjadrenie k odvolaniu, avšak odmena ani náhrada hotových výdavkov jej zástupcu jej nemohla byť priznaná, lebo vyjadrenie neobsahuje nijaké procesne významné skutočnosti (opakuje sa v ňom iba to, čo už bolo opakovane uvádzané počas konania na súde prvého stupňa), z toho dôvodu trovy spojené s týmto úkonom nemožno považovať za potrebné na účelne uplatňovanie práva. Žalovaná v 1. rade nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.